

HARLEQUIN®

Kingitused

010
MÄRTS

Michelle Reid

ASENDUSNAINE

Esimene peatükk

Pulmapeo-eelne sebumine kogus kiirust nagu tohutu rong, ent Lizzyl polnud mitte mingisugust peomeeleolu.

Ja nüüd õhtu La Scalas, taevane jumal, mõtles ta raskelt. Ta seisis Milanos uhkes hotellisviidis, ümbritsetuna luksusest, ja sättis selga stiilset disainerikleiti, mis maksis ilmselt rohkem, kui ta mõeldagi julges, et uhkel galaõhtul La Scalas peen välja näha, samas kui kodus Inglismaal oli perekonnafirma pankroti äärel, ähvardades võtta kõik, mis neile kuulus.

Lizzy polnud tahtnud oma parima sõbranna pulma tulla, aga isa oli peale käinud. Vendi Matthew oli lausa vihaseks saanud. “Ära ole loll,” nähvas ta öele. “Kas sa tahad, et isa tunneks end veel halvemini? Mine Bianca pulma,” oli Matthew öelnud, “ja soovi talle minu poolt kõike paremat selle neetud superriikka abikaasa puhul.”

Seda öeldi nii kibestunult, et Lizzy võpatas seda meenutadeski. Matthew ei anna tema parimale sõbrannale kunagi andeks, et too armus teise mehesse.

Bianca ja tema vanemad olid Lizzyle Milanosse sõitmiseks veelgi rohkem survet avaldanud ning lõpuks oli olnud lihtsam teha seda, mida kõik teised tahtsid, ehkki Lizzy ise oleks tahtnud jääda isale toeks.

Nüüd pidi ta hoopis sellesse kleiti pugema. Ta puhus silma eest ära vallatu loki ja sättis õlapaelad paika, pöördudes seejärel peegli poole.

Peegelpilti nähes muutus tema näoilme otsekohe kokkunuks. Kleit oli kohati liiga keha ümber ja hõbehall värv tundus tema heleda naha taustal lausa kole! Ja juba mitmendat korda oma kahekümne kahe eluaasta jooksul soovis Lizzy, et ta oleks habras ja armas peenekondiline brünett nagu Bianca.

Ent ta ei olnud seda. Ta oli pikk, vormikas ja pikkade lendlevate läikivate kastanpruunide lokkidega, mis mingi nipiga ei tahtnud sõna kuulata. Lisaks veel jahmatavalt valge nahk, mis oli hõbehalli siidi kõrval kohutav ja meenutas kummitust!

Kui Bianca selle kleidi paar kuud tagasi oma kihluspeo jaoks ostis, oli ta selles vaimustav välja näinud – tõeline sensatsioon. Eelmisel päeval oli ta selle põlglikult Lizzy kätte visanud. “Ma ei tea, miks ma selle ostsin. Ma vihkan seda värvi. Pikkus on vale ja mu tissid on liiga väikesed.”

Nojah, seda probleemi minul pole, mõtles Lizzy, hammustas väikeste valgete hammastega täidlast alahuult, sikutas liibuvat pihikuosa valgete rindade peale ja tänas mornilt mõttes pihiku tugevdusi, mis aitasid sel paigal püsida.

Teist korda peeglisse vaadates ei tundunudki vaatepilt enam nii hull kui algul ja... Tõepoolest, Lizzy, ütles ta endale kindlalt, kerjused ei tohi nuriseda, nii et sa peaksid...

Järsk koputus sviidi uksele segas tema mõtiskelu. “Oled sa valmis, Elizabeth?” hüüdis Bianca ema. “Me ei tohi La Scalasse hiljaks jääda.”

Muidugi mitte, mõtles Lizzy mõrult. “Kohe tulen!” hüüdis ta vastu.

La Scala ei oodanud ühegi inimese, isegi mitte Itaalia kõrgseltskonna koorekihi järele, arvas ta pilklikult, pani jalga tikk-kontsaga kingad ja pöördus siis, et huuletele läbipaistvat huuleläiget peale panna. Ta keeldus kasutamast võrgutavat erepunast huulepulka, mille Bianca oli koos kleidiga talle andnud.

Lizzy heitis viimase pilgu peeglisse, tundus endale neis võõrastes sulgedes naljakas ning ta naeris mitme nädala jooksul esimest korda. Nüüd puudus veel vaid see, et tema parim sõbranna annaks talle selle rabavalt kauni ja kalli teemantsõrmuse, mille kihlatu oli talle kinkinud, ja olekski kombes. Kõik perekonna võlad saaksid tasutud esimese ettejuhtuva pandimaja abil.

Aga Bianca polnud nii lahke ja ega Lizzy seda oodanudki. Bianca Moreno oli olnud tema parim sõbranna sellest saadik, kui nad mõlemad sattusid rangesse inglise internaatkooli, tundes end seal nagu kaks tulnukat, kes on kosmosest Maa peale visatud. Bianca oli tulnud kooli otse Sydneyst, kus ta oli muretult koos oma itaallastest vanematega elanud. Nad olid muutunud üleöö tavalistest inimestest ülikasteks, kui Bianca isa onu ootamatult Inglismaal suri ja Bianca isa sai Londonis asuva Moreno Inci omanikuks.

Lizzy saadeti samasse kooli pärast seda, kui tema ema põhjustas kohutava skandaali oma afääriga abielumehest parlamendisaadikuga. Lizzyt kiusati ja pilgati eelmises koolis sellepärast nii armutult, et isa oli otsustanud ta sealt

ära võtta ja panna kooli sellest jamast sadade miilide kaugusele.

Kas see tegi kiusamisele lõpu? Ei. Kas Lizzy rääkis sellest isale? Ei, sest skandaal oli isale niigi raskelt mõjunud ning lisaks oli nende ema lahkunud, võttes kaasa kogu raha, mis ta kätte sai. Nii oli Biancast saanud tema parim sõbranna ja usaldusalune. Nad hoolitsesid teineteise eest. Bianca – mustajuukseline ja mustasilmne kiusupunn, kelles oli omajagu Austraaliast kaasasaadud südikust, ja Lizzy – temast palju vaiksem, kelle energilist loomust olid rusunud kiusajad ja ema, kes polnud pärast lahkumist vaevunud temaga ühendust võtma.

Nad polnud kaheteistkümnendast eluaastast saadik teise teadmata suurt midagi ette võtnud. Nüüd kavatses tema sõbranna abielluda ühe Itaalia kõige peenema suguvõsa liikmega ja ehkki Lizzy ei tahtnud seal olla, oli ta valmis oma mured hetkeks unustama ja tegema kõik, mis vaja, et Bianca laulatus järgmisel nädalal oleks täiuslik. Bianca vane mad maksid tema sõidu kinni. Nad maksid ka tema hotelli toa ja söögi ning säravatele üritustele sobivate rõivaste eest, isegi kui need olid Bianca juba kantud riided.

Ja Lizzy oli neile tänulik, sest ta poleks saanud muidu tulla, ükskõik mida isa ka poleks öelnud. Nii et siin ta siis nüüd oli, nädal kahenädalasest puhkusest oli möödunud peremuredest eemal ja ta oli teel tähistama Bianca säravat abielu tema superrikka, ülimalt elegantse kallimaga.

Luciano Genovese Marcelo De Santis, kolmekümne nelja aastane De Santise suure ja uhke pangandusimpeeriumi juht – lähimatele sõpradele Luc.

Lizzy tundis, kuidas üle keha kandus kerge värin, ta haaras voodilt hõbedase süidsalli ja tõmbas selle kiirustades ümber õlgade, soovides jumala nimel, et ei kogeks samalaadset hullumeelset värinat iga kord, kui laseb endal sellele mehele mõelda.

Luc oli kummaline – tõeliselt hirmuäratav segu lihvitud rahulikust elegantsist ja lihaselisest, tõmmust, seksikalt heast välimusest. Bianca nurrus tema ümber nagu ilus kiisu, mis paistis meest lõbustavat, aga Bianca oli itaallanna ja nende rahvuslik omapära oligi avatus ja füüsiline kontakt, mitte nagu inglastel – *minul*, mõtles Lizzy nukralt.

Tema polnud kunagi ühegi mehe ümber nurrunud ega kujutanud ette, et võiks seda teha tahta ning seetõttu häiris selline ebaharilik reaktsioon Luc De Santisele teda veelgi rohkem. See mees polnud tema maitse. Teda oli liiga palju. Ta oli liiga suur ja pikk, liiga lihaseline ja tõmmu, liiga seksikas ja kena, rabavalt rahulik ja õudustäratavalt salapärane, mõtles Lizzy väikest hõbedaste pärlitega kaunistatud ridiküli kätte haarates ja ukse poole suundudes.

Nad olid kohtunud vaid korra, enne kui Lizzy Milanosse tuli, mitu kuud tagasi Londonis õhtusöögil, mille Bianca vanemad oli korraldanud, et tutvustada tulevast väimeest oma inglise sõpradele. Luc oli olnud Lizzy jaoks säärane vapustus, et tema pilk eksles pidevalt mehe poole. Too oli nii erinev mehetüübist, kes Lizzy arvates Biancale oleks meeldima pidanud.

“Mis sa arvad?” küsis Bianca temalt.

“Heidutav,” vastas Lizzy, sest tol õhtul tabas see ärev värin teda esimest korda. “Ta hirmutab mind kohutavalt.”

Bianca ainult naeris, aga ta naeris tookord kõige peale. Õnnelik – taas armunud – pea pilvedes. “Sa harjud temaga, Lizzy,” lubas ta. “Kui sa teda tundma õpid, pole ta sugugi nii heidutav.”

Tahad kihla vedada?

Nende järgmine kohtumine oli toimunud nädal tagasi, meenutas Lizzy liftinuppu vajutades. Mees oli tulnud hotelli Biancat otsima ja näinud fuajees Lizzyt, kes oli äsja Milanosse saabunud. Mees oli tema juurde astunud – loomulikult, sest tal olid ju laitmatud kombed. Ja ometi oli Lizzyt tabanud järjekordne värin.

Luc oli olnud vihane, et Bianca Lizzyle lennujaama vastu ei läinud. Lizzy oli näinud raevu tema kenal tumedal näol vahetult enne seda, kui mees selle maha suruda jõudis. Kui Lizzy kiirustas ütleva, et ta polnud oodanudki, et talle vastu tullakse, oli mehe sensuaalne suu tõmbunud kõnekaks pahaseks kriipsuks.

Mees oli vaoshoitud ja harjunud inimesi käsutama ning oli võtnud enda ülesandeks Lizzy saabumist korraldada, hoolitsedes selle eest, et naisel oleks kena sviit, ja läinud koguni nii kaugele, et saatis Lizzy üles, et tuba oma silmaga üle vaadata.

Järgmine värin tabas Lizzyt leegitseva noolena hetkel, kui mees pani käe tema seljale, et ta viisakalt liftist välja juhatada. Ta jõnksatas mehest kähku eemale ja tundis otsekohe end seetõttu narrina. Mees heitis talle rahuliku pilgu, lasi käel alla vajuda ega öelnud õnneks midagi.

Nüüd ootas Lizzy sedasama lifti, et sõita alla hotelli poolkorrusele, kus nad pidid enne lahkumist dringi tegema.